

Parohia Mărțișor
Foaie de duminică

Anul IV nr. 36 (191)

13 Septembrie 2015

**Duminica dinaintea Înălțării
Sfintei Cruci**

*(Convorbirea lui Iisus cu
Nicodim)*

2015 – Anul omagial al misiunii în parohie și mănăstire

„Și nimeni nu s-a suit în cer, decât Cel ce S-a coborât din cer, Fiul Omului, care este în cer. Și după cum Moise a înălțat șarpele în pustie, așa trebuie să se înalțe Fiul Omului, ca tot cel ce crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică.

Căci Dumnezeu așa a iubit lumea, încât pe Fiul Său Cel Unul-Născut L-a dat ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică. Căci n-a trimis Dumnezeu pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca să se mântuiască, prin El, lumea.”

(Ev. Ioan 3, 13-17)

Lui Nicodim, Domnul îi vorbește că unui om inteligent și cult. Îl califică „învățător al lui Israel”. Drept care nu recurge la parabole ori la pilde clare ori la grăiri sfătoase, ci îi dezvăluie pe nepusă masă (cum ar veni) tainele finale și principiile de căpetenie ale noii Legi.

Parcă mai mult ca oricând Hristos Se învâluie în negură și în mister. Și bietul om, învățat și doctor ce se afla, prea puțin pricepe. Cu adevărat Domnul a izbutit să Se îmbrace în negură și taine, cu adevărat Nicodim e amețit și pierdut. De unde rezultă două concluzii certe:

a) **caracterul extrem de neașteptat paradoxal și surprinzător al învățaturii creștine;**

b) imensă dificultate pentru rațiunea comună și cărturăria erudită de a-și asimila arcele acestei învățături.

Episodul Nicodim este, probabil, dovada cea mai bună a imposibilității culturii și inteligenței de a constitui singure calea către Hristos. Cultura, inteligența ori știința nu-s piedici, dar nici elemente ajutoare. Iar cazul în speță atâta chiar dovedește: că mintea și învățătura pot să nu stea în calea credinței.

Momentul Nicodim mai este și singurul exemplu al unui fariseu luminat de credință. Va fi fost desigur și pricină de mângâiere și încredere pentru Domnul. Unul din ai Săi care-L caută, Îl recunoaște, I se dăruie!

Nicodim e prudent (vine noaptea, intervine procedural), e un iudeu habotnic, e un fariseu, dar nu e orb; **își dă seama că numai unul care vine de la Dumnezeu poate săvârși ceea ce face Iisus Nazarineanul.** De aceea și merge la El. Mai târziu va fi mai puțin prudent: va interveni pentru învinuit, iscând supărarea colegilor săi (Ioan 7, 52 : „Nu cumva și tu ești din Galileea ?”), va purta de grija trupului neînsuflețit al Răstignitului (Ioan 19, 39), stârnind fără îndoială mânia aceluiași.

Nu știm dacă Nicodim a fost ori ba mucenic. Știm totuși că **prin el s-a arătat altceva: că, anume, la Hristos au venit nu numai vameșii, desfrânații, păcătoșii, ci și cărturarii.**

Cazul Nicodim dovedește că **toți sunt chemați și toți primiți.** Fiecare după măsură și felul darului, pregătirii, minții: Nicodim, așadar, mai cu asprime și mai cu exigenta, că unul învățat ce este.

Nicodim ne oferă tabloul al cărturarului modest, al fariseului nesigur și nedelectat de sine. **Iată-l acolo, șezând în fața Domnului, biet vizitator nocturn, oarecum zăpăcit de cele ce aude, înfricoșat neîndoielnic și de cele ce i se spun și de perspectiva descoperirii sale de către zeloșii farisei în casa amăgitorului, căznindu-se a înțelege, afurisindu-se probabil pentru răspunsurile neroade ce singur găsește a formula și de a căror stupiditate nu se poate să nu-și fi dat prea bine seama.**

Iată-l plin de bunăvoință, curiozitate și incertitudine, de puternică dorința De a înțelege și crede, plin de admirație și simpatie și venerație pentru Cel care-i stă în față și ale Cărui vorbe le ascultă cu nesaț, parcă și cu teama dar și **stăpânit de o nădejde nebună.** Cu nădejdea aceea nebună despre care Fr.

Mauriac socotește că s-ar cădea să ne-o insufle purtarea de pe cruce a talharului celui bun: iată-l pe Nicodim, tâlhar în ochii colegilor săi intru fariseism, rostind parcă și el: Pomenește-mă, Doamne, întru împărăția Ta, pomenește-mă și pe mine, neîndemânatecul întru taine cărturar, neștiutorul

întru cele adevărate doctor. Și nu numai la lumina acestui biet opaiț de pe această sărmană masă, ci și la lumina zilei înfricoșatei Tale judecăți, pomenește-mă alături de toți cei care de-a lungul vieții Tale pământești Îți vor fi umplut ori Îți vor umple sufletul de mângâiere și duioșie: Prea Curată Maica Ta, iubitul Tău ucenic, înaintemergătorul Tău, Veronica, tâlharul cel bun, aprigul Petru și toți ceilalți și toate celelalte. Nu ne uita nici pe mine, ori pe Luca, ori și pe ceilalți puțini care adevăresc oamenilor că și cărturarilor le este deschisă calea spre cer.

Nicodim – nădejde nebună a intelectualilor unui sfârșit de veac covârșit de tipărituri, informații și servo-mecanisme, înfometat de credință, dibuind în lumea semnificațiilor și semnificatelor – urma facerilor Atotțiitorului și a făgăduințelor lui Hristos.

Părintele Nicolae Steinhardt, din volumul „Dăruind vei dobândi”, Editura Mănăstirii Rohia

Doamne, inima nu mi-e bună de nici o treabă,
Prea am ținut-o-n piept numai podoabă!...
N-am pus-o la lucru, n-am dat-o la școală;
Am cruțat-o...și mi-a rămas nepricepută, goală.
Am crescut-o mai rău ca pe prințese:
Nu stăruie-n nimic, nu coase, nu țese.
Voinică, se plânge că obosește-ndată:
Inimă fără de rost, inimă răsfațată.
Credeam că așa trebuie: poeții
Să-și poarte inima mai presus de greul vieții!
Dar iată, acum mi-e plină de toane și nazuri,
Stă numai de dragoste, îmi face doar necazuri.
Sare, s-aprinde, o apucă atacuri
Că nu-i dau raiul, scări la cer, punți peste veacuri!
...Doamne, eu nu mai izbutesc s-o îndrept.
Numai singur Tu de-acum poți...Te aștept.
Intră, Doamne, acolo, la ea în piept

Vasile Voiculescu - www.resursecrestine.ro

"Oamenii L-au condamnat pe Dumnezeu la moarte, Dumnezeu însă, prin învierea Lui, îi „condamnă” pe oameni la nemurire, în locul loviturilor pe care I le-au dat oamenii, El îi îmbrățișează; în locul ocărilor, El le împărtășește binecuvântări; în locul morții, El le dă nemurirea. Nicicând oamenii n-au arătat ură față de Dumnezeu ca atunci când L-au răstignit, și niciodată Dumnezeu n-a arătat iubire față de oameni ca atunci când a înviat. Oamenii au vrut să-L facă pe Dumnezeu muritor, El însă, prin învierea Lui, i-a făcut pe oameni nemuritori.”
Sf. Iustin Popovici (1894 – 1979)

Gânduri la început de an școlar: “Frumusețea tinereții și sfințenia vieții”

Este greu să fii tânăr? Cu toții știm răspunsul, dar împreună putem mărturisi și cât este de frumos! Toți ne-am dori să fim mereu tineri. Dar o tinerețe binecuvântată poate fi trăită doar cu ajutorul Domnului Hristos, modelul desăvârșit al „tinereții veșnice”. **Dumnezeu îi iubește pe tineri!** Mântuitorul **Hristos iubește tinerețea închinată lui Dumnezeu**, El însuși fiind ascultător în tinerețe, „*crescând și întărindu-se cu duhul*” (Lc. 2, 52). Domnul **Hristos făgăduiește mântuirea celor „curați cu inima”**, apreciind tinerețea Sfântului Apostol Ioan, care prin curățenia sa trupească și sufletească a demonstrat că „*tinerețile cinstite sunt bineplăcute Domnului*”. Fiul lui Dumnezeu a arătat tinerilor bunătatea părintească, prin învierea unor tineri: fiica lui Iair și fiul văduvei din Nain. Și tot El a dat cele mai potrivite sfaturi tânărului bogat, dornic să moștenească viața veșnică.

În decursul istoriei mântuirii, mulți tineri s-au dovedit exemplari: Sf.Pavel, apostolul neamurilor, și-a început activitatea misionară la o vârstă tânără; Sf.Ștefan, întâiul arhidiacon, era un tânăr înflăcărat, exemplu de dăruire pentru Hristos, dar și de iertare față de cei care l-au ucis. Sf.Vasile cel Mare și Sf.Grigorie Teologul mărturiseau că nu cunoșteau în tinerețe, decât două drumuri: al Bisericii și al școlii și un singur ideal: virtutea.

Exemple autentice de tineri creștini au luminat calea Bisericii, în felurite forme: ca tineri studioși, ca tineri părinți ai unor familii de buni creștini, ca tineri retrași de lume și de toate ale ei, trăind numai pentru Hristos și cu Hristos.

În perioada persecuțiilor, mulți tineri au murit ca martiri pentru Hristos. Și în neamul românesc avem exemplul celor patru copii ai Sfântului Constantin Brâncoveanu: Constantin, Ștefan, Radu și Matei, care și-au apărat credința strămoșească, chiar cu prețul vieții.

În perioada comunistă, mulți tineri au păstrat vie flacăra credinței, chiar și în temnițe (l-aș aminti doar pe tânărul Valeriu Gafencu, supranumit „Sfântul închisorilor”). Și în zilele noastre, tineri din ce în ce mai multe țări arabe sunt martirizați pentru simplul motiv că sunt creștini. Toți acești tineri sunt acum eroi și sfinți, care au dobândit ce au dorit cu ardoare: slujirea veșnică a lui Hristos, într-o viață fără de moarte.

Noi, tinerii de azi avem o mare răspundere: să căutăm valori și modele autentice și nu nonvalori și „idoli” trecători și amăgitori. Adevăratele valori formează conștiințe și personalități puternice, care vor fi capabile să aibă un punct de vedere bine argumentat în discuțiile cu ceilalți și totodată, să aibă curajul credinței și al mărturisirii lui Hristos. Pentru a fi buni mărturisitori trebuie să încercăm să ne păstrăm un limbaj viu, natural și firesc, iar ceea ce mărturisim, să împlinim!

Cred că este foarte important să-ți ascuți sufletul, să încerci să descoperi care este vocația proprie, spre ce avem înclinație și talent, ce simțim că ne-ar împlini sufletește? La întrebările acestea cu adevărat existențiale **este necesar să căutăm răspunsuri potrivite la persoane potrivite**, întrucât, mai ales la vârsta tinereții este nevoie de o bună îndrumare din partea părinților trupești și duhovnicești, dar și a profesorilor de care ne simțim mai apropiați.

Mărturisesc cu toată convingerea că **Dumnezeu vorbește prin persoane precum duhovnicul, părinții noștri și mentorii noștri**, povățuindu-ne atât de frumos și de real, încât simți efectiv purtarea Sa de grijă și faptul că are un plan cu fiecare dintre noi.

TREBUIE să cerem sfatul în viață, pentru a primi ca răsplată, binecuvântarea lui Dumnezeu pentru căutarea și ascultarea îndemnurilor venite de la El, prin oamenii dragi nouă.

La vârsta formării intelectuale și duhovnicești este fundamentală consultarea permanentă, de aceea îi încurajez pe tineri să **întrebe, să caute și mai ales le doresc să găsească răspunsuri la întrebările care îi frământă sufletește.** (va urma)

Alexandru Mălureanu, Doctor în Teologie

Duminică, 20 septembrie 2015, după Sfânta Liturghie, facem pomenirea de 19 ani, cu parastas a părintelui Mihail Tătărâm. *Dumnezeu să-l odihnească !*

Programul săptămânii 13 septembrie – 20 septembrie 2015

Ziua	ORA	Slujbe
Duminică	13 Septembrie	8 - 12 - Sf. Liturghie (Convorbirea lui Iisus cu Nicodim) – Pr.Ticu
Duminică	13 Septembrie	17 - 19 - Vecernia și acatistul Sf.Cruci – Pr.Ticu
Luni	14 Septembrie	8 - 12 - Sf. Liturghie (Înălțarea Sfintei Cruci) – Pr.Ticu
Luni	14 Septembrie	17 - 18 - Acatistul Sf.Arhangheli – Pr.Ticu
Marti	15 Septembrie	- Program administrativ (zi liberă)
Miercuri	16 Septembrie	9 - 10 - Sfințirea mică a apei – Pr.Ticu
Vineri	18 Septembrie	9 - 11 - Taina Sf.Maslu
Vineri	18 Septembrie	17 - 18 - Slujba acatistului - Pr.Ticu
Sâmbătă	19 Septembrie	8 - 11 - Sf.Liturghie și pomenirea celor adormiți – Pr.Ticu
Sâmbătă	19 Septembrie	17 - 18 - Vecernia Duminicii după Înălțarea Sfintei Cruci – Pr.Dragoș
Duminică	20 Septembrie	8 - 12 - Sf. Liturghie (Luarea Crucii și urmarea lui Hristos) – Pr.Dragoș
Duminică	20 Septembrie	17 - 18 - Paraclisul Maicii Domnului – Pr.Dragoș